

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Martina Kříže a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci žalobkyně: **L. D.**, bytem O. – P., zast. JUDr. Radkem Ondrušem, advokátem se sídlem Brno, Bubeníčkova 502/42, proti žalovanému: **Policejní prezidium**, se sídlem Praha 7, Strojnická 27, v řízení o žalobě proti rozhodnutí policejního prezidenta ze dne 14.10.2011 č.j. PPR-15518-5/ČJ-2011-99KP

t a k t o:

- I. **Rozhodnutí policejního prezidenta ze dne 14.10.2011 č.j. PPR-15518-5/ČJ-2011-99KP se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 17.228,40 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně JUDr. Radka Ondruše, advokáta**

O d ů v o d n ě n í:

Rozhodnutím ředitele Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje ve věcech služebního poměru č. RŘKŘPMSK-OP-123/2011 ze dne 12.7.2011 (dále jen „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“) byla žalobkyně podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“) propuštěna ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky pro jednání spočívající v tom, že v přesně nezjištěné době, nejméně od června 2010 do 31. prosince 2010 jako příslušnice Policie ČR zařazená na inspektorátu cizinecké policie v Opavě, kde plnila služební úkoly na úseku povolování pobytu cizinců na území České republiky, jednala v rozporu s ustanovením § 115 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii ČR a v rozporu s ustanovením § 15 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb.,

správního řádu, když průběžně poskytovala informace o průběhu a stavech správních řízení o udělení povolení k pobytu cizincům I. K.. Při tomto jednání si byla plně vědoma, že napomáhá osobám cizí státní příslušnosti získat neoprávněnou výhodu spočívající v tom, že budou moci pobývat na území České republiky v rozporu s právní úpravou pobytu cizinců, zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky. V rámci této činnosti převzala od I. K. úplatek ve formě finanční hotovosti ve výši 2 000 Kč a dále od občana Vietnamu H. N., vystupujícího pod přezdívkou „P.“, jako úplatek dosud blíže nespecifikované věcné dary nezjištěné hodnoty. Popsaným jednáním se účastnila činnosti organizované zločinecké skupiny, jejímiž členy byli výše jmenovaný občan Vietnamu a I. K.. Tato skupina minimálně od června 2010 do 31. prosince 2010 zajišťovala na pracovišti Policie ČR Inspektorátu cizinecké policie v Opavě, za dosud nezjištěnou finanční odměnu, dosud nezjištěným způsobem obnovení, popřípadě prodloužení nebo změnu účelu pobytu ve formě pobytového víza pro osoby pocházející z Vietnamu, které měly na území ČR povolen pobyt, avšak dlouhodobě se zde nezdržovaly. Žalobkyně se tedy dopustila porušení služebního slibu zavrženíhodným jednáním, které má znaky jednak přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, jednak zločinu přijetí úplatku podle § 331 odst. 1, odstavec 3 písm. b) trestního zákoníku, jednak přečinu napomáhání k neoprávněnému pobytu na území republiky podle § 341 odst. 1 trestního zákoníku a zločinu účasti na organizované zločinecké skupině podle § 361 odst. 1 trestního zákoníku. Toto jednání je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru. Podle § 42 odst. 5 písm. a) zákona služební poměr žalobkyně skončil dnem doručení rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tj. dnem 14. července 2011

Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) policejní prezident zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně a toto rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí policejní prezident (dále označovaný též jako „žalovaný“) nejprve shrnul obsah odvolacích námitek žalobkyně a citoval relevantní právní úpravu obsaženou v § 42 odst. 1 písm. d), § 183 a § 184 zákona o služebním poměru. Poté konstatoval, že důvod propuštění žalobkyně ze služebního poměru zjistil ředitel KŘP Msk dne 4.7.2011 a rozhodnutí vydal dne 12.7.2011, tedy ve dvouměsíční zákonem stanovené lhůtě, přičemž ani lhůta jednoho roku nebyla porušena. Dále žalovaný uvedl, že ředitel KŘP Msk získal informaci o zahájení trestního stíhání žalobkyně pro výše popsané skutky z usnesení Okresního státního zastupitelství v Ostravě ze dne 29. června 2011 č. SV-6/2011-2. Jiné podklady v prvostupňovém řízení nebylo nutno získávat, neboť skutkové skutečnosti uvedené ve zmíněném usnesení postačily ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro vydání rozhodnutí. Ředitel KŘP Msk pak mohl přijmout závěr, že žalobkyně se dopustila zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a), přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 a odst. 3 písm. b), napomáhání k neoprávněnému pobytu na území republiky podle § 341 odst. 1 a účasti na organizované zločinecké skupině podle § 361 odst. 1 trestního zákoníku. Žalovaný poukázal na závěry obsažené v blíže nespecifikovaném rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě, jenž judikoval, že jednání naplňující znaky úmyslně spáchaného trestného činu je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru vždy; posuzování otázky, zda je předmětné jednání způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru, má místo jen ujednání naplňujícího znaky trestného činu spáchaného z nedbalosti. Tentýž soud dále dospěl k závěru, že služební funkcionář rozhodováním podle § 42 odst. 1 písm. d) služebního zákona nerozhoduje o vině a trestu za trestné činy (což by bylo navíc v rozporu i s čl. 40 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). Žalovaný dále odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu vztahující se k presumpci neviny. Jmenovaný soud v rozsudku ze dne 3.9.2003 č. j. 5 A 56/2002 - 31 (publikovaném pod č. 112/2004 Sb. NSS)

dovodil, že pokud je vydáno rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru, ačkoli je za totéž jednání proti policistovi vedeno trestní stíhání, které ještě nebylo ukončeno, „nelze dospět k názoru, že propuštěním ze služebního poměru byla porušena presumpce nevinu zaručená v čl. 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.“ Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2007, č. j. 4 As 58/2006 - 94, „správní orgán sice nemusí vyčkat rozhodnutí o tom, zda bude jednání policisty shledáno přestupkem či trestným činem (to by mohlo vést k marnému uplynutí krátké zákonem stanovené lhůty pro propuštění ze služebního poměru), ale nepochybně musí zjistit skutečný stav věci a pouze na základě skutečného stavu věci může policistu propustit ze služebního poměru. V takovém případě není podstatně, zda bude později rozhodnuto, že jednání policisty současně nenaplnilo skutkovou podstatu trestného činu nebo přestupku.“ V posuzovaném případě ředitel KŘP Msk dle žalovaného provedl dokazování a vyargumentoval, proč dospěl k závěru, že se žalobkyně vytýkaného jednání dopustila. Její jednání bylo na základě toho možné hodnotit jako zavrženíhodné, neboť bylo nejen v rozporu s obecně přijatými morálními požadavky, ale žalobkyně jím porušila současně i zákonem chráněný zájem společnosti a státu. Při vzniku služebního poměru podepsala služební přísahu podle § 17 odst. 3 zákona o služebním poměru, která zní takto: „Slibuji na svou čest a svědomí, že při výkonu služby budu nestranný a budu důsledně dodržovat právní a služební předpisy, plnit rozkazy svých nadřízených a nikdy nezneužiji svého služebního postavení. Budu se vždy a všude chovat tak, abych svým jednáním neohrozil dobrou pověst bezpečnostního sboru. Služební povinnosti budu plnit řádně a svědomitě a nebudu váhat při ochraně zájmů České republiky nasadit i vlastní život.“ Svým jednáním žalobkyně jednala v příkrém rozporu se služebním slibem důsledně dodržovat právní a služební předpisy a neohrozit svým jednáním dobrou pověst bezpečnostního sboru. Povolání policisty je veřejnou službou a jsou na něj kladeny zvýšené nároky na dodržování právních předpisů, etiku chování i odbornost. Znění služebního slibu zavazuje policistu k dodržování zákonnosti při plnění služebních povinností, ale i k čestnosti. Za zavrženíhodné jednání u policisty lze obecně považovat takové jednání, které je v příkrém rozporu s obecnou morálkou jak z mravního, tak ze společenského hlediska. Společnost velmi citlivě vnímá a reaguje na každý zásah policie, na každý skutek jednotlivce, který je v rozporu se zákonem, a proto výše popsané jednání je vždy způsobilé ohrozit dobrou pověst policie.

Žalovaný konstatoval, že ředitel KŘP Msk při vydání rozhodnutí o propuštění žalobkyně ze služebního poměru důvodně považoval jednání žalobkyně za zavrženíhodné, způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru, neboť takové jednání ohrožuje důvěru občanů v bezpečnostní sbor a poškozují jeho dobré jméno na veřejnosti. Zvláštnost postavení policisty ve společnosti dané mu svěřenými pravomocemi musí být vyvážena jeho smyslem pro povinnost dodržovat zákony a veřejností je očekáváno, že se tak policisté budou chovat. Policista, který sám zákony porušuje, nemůže mít příslušnou důvěru, a je tím i snížena důvěra občanů v činnost bezpečnostního sboru. Na základě zjištěných skutečností má žalovaný za to, že ředitel KŘP Msk postupoval při posuzování jednání žalobkyně v souladu s platnou právní úpravou, tedy rozhodl se zahájit řízení podle § 184 zákona o služebním poměru. Žalobkyně se svým jednáním dopustila zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu, je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru, tedy naplnila tím podmínky pro propuštění ze služebního poměru stanovené v § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru.

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení napadeného rozhodnutí, jakož i zrušení jemu předcházejícího rozhodnutí správního orgánu I. stupně. V žalobě uplatnila tyto žalobní body:

1. žalovaný se nevypořádal dostatečně s odvolacími důvody uplatněnými žalobkyní v odvolání proti rozhodnutí služebního orgánu prvního stupně. Napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné co do odůvodnění, kdy tato vada měla přímý vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy;

2. žalovaný neposoudil rozhodnutí služebního orgánu prvního stupně z hlediska všech odvolacích důvodů uplatněných žalobkyní v odvolání proti němu, a tato vada měla přímý vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy;

3. žalovaný nesprávně posoudil, že činy žalobkyně, na základě kterých vydal služební orgán prvního stupně rozhodnutí o jejím propuštění, byly v tomto rozhodnutí dostatečně skutkově konkretizovány, resp. individualizovány, kdy výrok napadeného rozhodnutí je proto nepřezkoumatelný;

4. žalovaný nesprávně posoudil, že byly prokázány činy žalobkyně, na základě kterých vydal služební orgán prvního stupně rozhodnutí o jejím propuštění;

5. žalovaný nesprávně posoudil, že činy žalobkyně, na základě kterých vydal služební orgán prvního stupně rozhodnutí o jejím propuštění, měly znaky trestných činů,

6. žalovaný porušil zásadu legitimního očekávání, když v případě žalobkyně rozhodl zcela jinak, než bylo rozhodnuto o služebním poměru její spoluobviněné, která se měla údajně dopustit téhož trestného činu spočívající ve stejném jednání.

7. žalovaný rozhodoval na základě důkazních prostředků, které měly základ v poznatcích získaných operativními prostředky v trestním řízení, tedy rozhodoval na základě nezákonně provedených, popř. získaných důkazních prostředků.

8. žalovaný porušil zásadu materiální pravdy, když napadené rozhodnutí vydal na základě nedostatečně zjištěného stavu věci, resp. na základě důkazních prostředků, jejichž použití v tomto řízení není přípustné.

Žalobkyně konstatovala, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně napadla odvoláním kromě jiného proto, že jednání, kterého se měla podle tohoto rozhodnutí o propuštění dopustit,

1. je nedostatečně konkrétně skutkově vymezeno, individualizováno,
2. se nestalo,
3. nebylo prokázáno,
4. nemá znaky trestného činu,
5. není zavrženíhodné,
6. není způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru, a proto
7. žalobkyně jím neporušila služební slib.

Žalovaný se však s těmito odvolacími důvody vypořádal zcela nedostatečně, a také věcně a právně nesprávně. Nepřezkoumal odvoláním napadené rozhodnutí v rozsahu námitek uvedených žalobkyní v odvolání a tato vada měla přímý vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy. Odůvodnění napadeného rozhodnutí neobsahuje žádné právní odůvodnění ani úvahy, kterými se správní úřad řídil při hodnocení důkazů v rámci správního uvážení. Tam, kde by taková úvaha byla namístě, žalovaný místo ní volil prostou negaci

námitek žalobkyně bez jakéhokoliv faktického odůvodnění. Žalovaným provedené přezkoumání rozhodnutí služebního orgánu prvního stupně se v podstatné části zcela míjí s námitkami uplatněnými žalobkyní v odvolání.

Žalovaný se dle mínění žalobkyně v napadeném rozhodnutí zcela nedostatečně a nesprávně vypořádal s tím, že jednání žalobkyně, na základě kterého vydal služební orgán prvního stupně rozhodnutí o jejím propuštění, bylo v odůvodnění tohoto rozhodnutí nedostatečně individualizováno. Ačkoliv vytýkané jednání mělo být popsáno tak, aby bylo nezaměnitelně individualizováno věcně (aby bylo přezkoumatelné, zda se skutečně stalo, a zda splňuje zákonné podmínky jako důvod propuštění) i právně (aby obstálo jako individuální konkrétní důvod ukončení služebního poměru), popis jednání žalobkyně v odůvodnění rozhodnutí služebního orgánu prvního stupně tyto požadavky nesplňoval. V rozhodnutí služebního orgánu prvního stupně není jednání žalobkyně nezaměnitelně individualizováno. Obecně popsané jednání není v řízení ve věcech služebního poměru projednatelné, a proto nemůže obstát jako důvod, pro který lze příslušníka Policie České republiky propustit ze služebního poměru.

Žalovaný v dané věci vycházel z obsahu policejního spisu a z obsahu usnesení o zahájení trestního řízení, kde je jednání žalobkyně shodně popsáno. V rámci řízení nebyly nikdy provedeny důkazy listinami, ze kterých žalovaný vychází, a proto je na úvaze soudu, zda závěry žalovaného vycházejí ze zákonně provedených důkazů. Žalobkyni nebyla dána možnost se provádění důkazů mimo ústní jednání jakkoliv účastnit. Žalovaný přitom vycházel z poznatků získaných operativními prostředky, jejichž použití ve správním řízení je dle rozhodovací praxe NSS nepřipustné a jejichž využití je sporné i v trestním řízení, které je vůči žalobkyni vedeno.

V rozhodnutí služebního orgánu prvního stupně je jako důvod propuštění mj. uvedeno, že žalobkyně průběžně poskytovala informace o průběhu a stavech správních řízení o udělení povolení k pobytu cizincům I. K.. V odůvodnění však není uvedeno, jaké informace žalobkyně I. K. poskytovala, proto ani není možné posoudit, zda takové poskytování informací bylo v rozporu s právní úpravou či nikoliv. Podle obsahu samotného rozhodnutí přitom I. K. vystupovala jako zmocněnkyně některých cizinců, tj. mohla jejich jménem činit právní úkony ve správních řízeních a mohla vyžadovat a dostávat informace o stavu a průběhu řízení, které se týkaly jejich zmocnitelů. Žalobkyně toliko postupovala dle § 4 správního řádu, kdy v rámci služby veřejnosti poskytovala řádné poučení a informace o řízení účastníkovi či jeho zmocněnci tak, aby tento v řízení netrpěl újmu. Poskytování informací o průběhu a stavech konkrétních správních řízení účastníkům a jejich zmocněncům patří k základním povinnostem správního úřadu. Žalovaný neprokázal ani jinak nedoložil, že by žalobkyně protiprávně nakládala s informacemi o správním řízení, jeho stavu a průběhu ve vztahu k jiným než oprávněným osobám. Jednání, v němž žalovaný spatřuje trestný čin, tak trestným činem není. Ani „obnovení popřípadě prodloužení nebo změna účelu pobytu ve formě pobytového víza pro osoby pocházející z Vietnamu, které měly na území ČR povolen pobyt, avšak dlouhodobě se zde nezdržovaly“ není trestným činem, a proto ani toto jednání, i kdyby se ho žalobkyně dopustila (což žalobkyně popírá), nemůže mít znaky trestného činu. Závěry o údajném úplatku pak vycházejí z procesně neprovedených důkazů, které žalobkyně neměla možnost rozporovat. Pokud je jediným důkazním prostředkem, ze kterého žalovaný v dané souvislosti vycházel, toliko usnesení o zahájení trestního řízení, navíc v tomto řízení neprovedené jako listinný důkaz, pak je napadené rozhodnutí v rozporu se zásadou materiální pravdy založeno na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu.

Žalobkyně namítá, že jednání, pro které byla propuštěna ze služebního poměru, se nestalo, resp. se nestalo tak, jak je uvedeno v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Pokud kdy jednala o pracovních věcech s I. K., tato byla vždy zmocněnkyní účastníka a žalobkyně jí v souladu s § 4 správního řádu poskytovala poučení o jejích právech tak, aby v řízení nemohla utrpět újmu. V trestním řízení, jehož závěry nelze v současnosti s ohledem na jeho procesní fázi využít, nebylo tvrzeno a již vůbec ne prokázáno, že by žalobkyně v konkrétních řízeních vykonala svoji pravomoc v rozporu se zákonem způsobem, který by mohl být trestným činem. Důkazy v tomto směru nebyly v rámci správního řízení provedeny.

Žalovaný se v řízení o odvolání zcela nedostatečně a také nesprávně vypořádal také s uplatněným odvolacím důvodem, že bez dalšího postavil své rozhodnutí na výpovědi jediné svědkyně, I. K. Toto skutkové zjištění, o které se také opírá rozhodnutí o propuštění, žalobkyně popřela, služební orgán prvního stupně je však považuje za prokázané z výpovědi I. K.. Žalobkyně má za to, že její jednání není procesně použitelným způsobem prokazováno I. K., a že žalovaný tedy rozhodoval na základě nedostatečně zjištěného stavu věci. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí vůbec nevypořádal s tím, že služební orgán prvního stupně neodůvodnil, zda je výpověď I. K. učiněná v rámci trestního řízení v tomto řízení procesně použitelná a pokud ano, proč ji posoudil jako postačující k závěru o tom, že žalobkyně převzala úplatek.

Žalobkyně dále jako odvolací důvod uplatnila, že služební orgán prvního stupně zjevně porušil zásadu legitimního. Žalovaný tento odvolací důvod v napadeném rozhodnutí zcela pominul a vůbec se s ním nevypořádal. Ve stejném trestním řízení byla jiná osoba, prap. M. J., obviněna pro obdobný trestný čin či činy, údajně spáchané na tomtéž pracovišti, jako tomu bylo v případě žalobkyně. Nadřízený služební orgán jmenované, PhDr. T. H., ředitel odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra, však svým rozhodnutím ve věcech služebního poměru č. 526/2011 ze dne 1.7.2011 rozhodl nikoliv o propuštění M. J. ze služebního poměru, ale tak, že jmenovanou dočasně postavil mimo službu do skončení trestního řízení. Toto rozhodnutí lze dle žalobkyně považovat za věcně správné. Žalovaný pominul a vůbec nezkoumal okolnost, že rozhodnutí služebního orgánu prvního stupně o propuštění žalobkyně v tomto směru zcela postrádá odůvodnění, resp. vyhodnocení, jakým způsobem jsou služebními orgány řešeny jiné, skutkově stejné či obdobné případy. I zde je napadené rozhodnutí pro absenci jakéhokoli odůvodnění zcela nepřezkoumatelné a k této vadě je nutno přihlídnout z moci úřední.

Služební orgán prvního stupně zcela nekriticky převzal odůvodnění rozhodnutí o propuštění žalobkyně z usnesení o sdělení obvinění, aniž by s jeho obsahem jakkoliv naložil, a žalovaný v rozporu s právní povinností tuto vadu řízení ponechal nepovšimnutou. Samo zahájení trestního stíhání není dostatečným důvodem pro propuštění ze služebního poměru policisty, neboť to platná právní úprava neumožňuje. Stejně tak nemůže služební orgán převzít z usnesení o zahájení trestního stíhání žalobkyně popis jednání, pro které je trestně stíhána, jako danost, která se stala. Obsah usnesení o zahájení trestního stíhání není a ani nemůže být důkazem toho, že se skutek, pro který je podezřelý stíhán, skutečně stal. Ani kvalifikace trestného činu, pro který je žalobkyně stíhána, orgány činnými v trestním řízení, není pro služební orgán závazná, a není ani věcně či právně významná pro propuštění takto trestně stíhané žalobkyně ze služebního poměru. Bylo povinností služebního orgánu prvního stupně, aby se v rozhodnutí o propuštění žalobkyně vypořádal s tím, zda se žalobkyně skutečně dopustila jednání, které má znaky trestného činu. Povinností žalovaného pak bylo, aby nesplnění těchto povinností služebního orgánu prvního stupně na základě odvolání žalobkyně řádně přezkoumal, což však žalovaný neučinil.

Žalobkyně má dále za to, že její jednání v rozsahu, v jakém se stalo a je nesporné, není schopno ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru. Je toho názoru, že je předně nutno vymezit, co je obsahem pojmu „dobrá pověst bezpečnostního sboru“ neboť žalovaný se s otázkou naplnění daného důvodu propuštění vůbec nevypořádává a v odůvodnění napadeného rozhodnutí se o něm vůbec nezmiňuje. V tomto směru je napadené rozhodnutí opět nepřezkoumatelné, neboť žalovaný neprokazuje ani nijak neodůvodňuje, zda je údajné jednání žalobkyně vůbec schopno pověsti Policie ČR jakkoliv uškodit. V této souvislosti je nutno si položit otázku, jaká je skutečná pověst Policie ČR a jak jí jednání žalobkyně může uškodit, a to ve světle nejrozumnějších výzkumů veřejného mínění. Je tedy namístě provést důkazy výzkumy veřejného mínění k pověsti Policie ČR, a to zejména v souvislosti s činnostmi Berkova či Toflova gangu, bojů v rámci Policejního prezidia, sporů policejních prezidentů s ministry vnitra i jejich vlastními podřízenými, vysokými výsluhami a odměnami policejních funkcionářů postavenými v kontrastu k drastickému snižování platů řadových policistů apod.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí ani ze správního spisu nelze zjistit, zda byla v daném případě dodržena objektivní a subjektivní lhůta pro vydání rozhodnutí. Jakkoliv je nalézací správní rozhodnutí vydáno v rámci subjektivní lhůty, pokud by byla počítána od okamžiku vydání rozhodnutí o zahájení trestního řízení, je sporné, zdali se příslušný služební funkcionář nedozvěděl o jednání, jež bylo důvodem pro vydání napadeného rozhodnutí, již dříve, tedy před 12.5.2011. Závěr o dodržení subjektivní lhůty lze učinit pouze po výsledku příslušného služebního funkcionáře. Objektivní lhůta pro vydání rozhodnutí v dané věci je jeden rok od okamžiku, kdy skončilo jednání, jež by bylo důvodem propuštění žalobkyně. Při předpokladu, že žalovaný vycházel při stanovení počátku běhu objektivní lhůty z usnesení o zahájení trestního řízení proti žalobkyni, vycházel jen z velmi obecně stanovené lhůty červen - prosinec 2010, kdy nelze vyloučit, že roční objektivní lhůta v okamžiku doručení rozhodnutí žalobkyni již marně uplynula.

Jak žalovaný, tak správní úřad I. stupně porušili též právo žalobkyně na spravedlivý proces, když jí upřeli možnost účasti na provádění důkazů mimo ústní jednání. Žalobkyně neměla možnost účastnit se provádění listinných důkazů ani důkazů výsledky svědků. Nemá možnost posoudit, zda v řízení byla dodržena objektivní a subjektivní lhůta pro vydání rozhodnutí dle § 42 odst. 4 zákona o služebním poměru. Vzhledem k tomu, že neměla možnost účastnit se provádění listinných důkazů, neví, na základě čeho nalézací správní úřad a žalovaný rozhodovali.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že prvostupňové i napadené rozhodnutí vycházejí z usnesení státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Ostravě č.j. SV 8/2011 ze dne 29.6.2011, přičemž skutečnosti uvedené v tomto usnesení vyplývají ze spisového materiálu vedeného Inspekcí Policie České republiky, pracoviště Ostrava pod č.j. IN-TČ-287/2011 a ze spisového materiálu č.j. V 6/2010-UOOZ/E6 zpracovaného Útvarem pro odhalování organizovaného zločinu, expoziturou Ostrava. Prvostupňový služební funkcionář zjistil stav věci, o němž neměl důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který byl nezbytný pro rozhodnutí. Skutkový stav by dostatečně zjištěn, důkazy byly přezkoumatelně vyhodnoceny a promítnuty do závěru o skutkovém stavu věci. Jednání žalobkyně mělo znaky přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, znaky zločinu přijetí úplatku podle § 331 odst. 1, odst. 3 písm. b) trestního zákoníku, znaky přečinu napomáhání k neoprávněnému pobytu na území republiky podle § 341 odst. 1 trestního zákoníku a znaky účasti na organizované zločinecké skupině podle § 361 odst. 1 trestního zákoníku. Jestliže měl

prvostupňový služební funkcionář za prokázané, že se žalobkyně dopustila uvedeného jednání, neměl důvod postupovat podle § 40 zákona a zprošťovat žalobkyni výkonu služby. Prvostupňový služební funkcionář dospěl k uvedenému právnímu názoru na základě svého správního uvážení. Skutečnost, že jiný služební funkcionář rozhodl v obdobné věci jinak, nemůže mít vliv na zákonnost prvostupňového i napadeného rozhodnutí. Právě volba množství a druhu prováděných důkazů směřujících ke zjištění skutečného stavu věci je věcí správního uvážení, přičemž v zásadě je přípustné, aby správní orgán vycházel i z důkazů pořízených v jiných řízeních. K otázce dobré pověsti Policie ČR je nutné poznamenat, že dobrá pověst Policie ČR pramení z toho, že je institucí zajišťující bezpečnost občanů a ochranu jejich majetku. Dobrá pověst je nutným předpokladem pro plnění tohoto poslání. Je proto nezbytné trvat na řádném chování příslušníků Policie ČR, k němuž se slibem zavázali, protože takové chování se odráží ve vnímání Policie ČR jako celku. Jednání žalobkyně, která se měla jako policistka podílet na dodržování zákona, bylo nepochybně způsobilé ohrozit dobrou pověst Policie ČR. Prvostupňový služební funkcionář se o důvodu propuštění žalobkyně dozvěděl dne 4.7.2011 a prvostupňové rozhodnutí vydal dne 12.7.2011. Protiprávní jednání žalobkyně bylo vymezeno červnem 2010 a 31. 12.2010 a je tedy nepochybné, že byla dodržena subjektivní dvouměsíční i objektivní jednoletá lhůta pro vydání rozhodnutí, zakotvená v § 42 odst. 4 zákona. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je patrné, na základě jakých podkladů služební funkcionáři rozhodovali.

Při ústním jednání před soudem setrvala žalobkyně na argumentech uplatněných v žalobě, které podrobně zopakovala. K věci samé dále uvedla, že hlavní líčení ve věci, kde je obžalována ona a její kolegyně M. J., je u Okresního soudu v Ostravě nařízeno na 18.12.2014. Výpovědi svědků provedené v rámci trestního řízení dle žalobkyně prokazují, že se žádného trestného činu nedopustila a že žádná zločinecká skupina neexistovala. Pokud se jedná o údajný úplatek ve formě finanční hotovosti, na odposlechu se dvě osoby - matka s dcerou – domlouvají na tom, co dají žalobkyni k narozeninám. Celé trestní stíhání je založeno na jedné jediné větě v jednom jediném odposlechu. Rozhodnutí o propuštění žalobkyně ze služebního poměru bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného stavu věci, a to pouhým převzetím usnesení o zahájení trestního stíhání, aniž by toto usnesení bylo v řízení podle § 53 odst. 6 správního řádu provedeno jako listinný důkaz. Zmíněné usnesení není rozhodnutím o vině a nemůže zakládat žádné další procesní následky vyjma toho, že se jím zahajuje trestní stíhání. V řízení před služebním orgánem žádné dokazování v podstatě neproběhlo. Ústní jednání se zde nekonalo a dokazování listinami neproběhlo zákonem předepsaným způsobem. Žalovaný porušil § 2 odst. 4 správního řádu ve spojení s § 2 odst. 1 správního řádu, protože vzhledem k důvodům, které vycházejí pouze a jenom z usnesení o zahájení trestního stíhání, mohl a měl vědět, že tam jsou minimálně dvě obviněné policistky. Proto si měl opatřit informace o tom, jak rozhodl druhý služební funkcionář ve vztahu k druhé obviněné, což neučinil. V jedné a téže věci tak vznikla naprosto odlišná praxe.

Žalovaný při ústním jednání před soudem setrval na svém návrhu na zamítnutí žaloby. K věci samé uvedl, že pokud jde o kolegyni žalobkyně M. J., ta sice byla zproštěna výkonu služby, ovšem rozhodnutím jiného služebního funkcionáře. Jednalo se o rozhodnutí ředitele odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra, jehož nadřízeným je ministr vnitra. Žalovaný v této záležitosti vůbec nerozhodoval. Žalovaný má i nadále za to, že v případě žalobkyně měl služební funkcionář dostatečný podklad pro své rozhodnutí. Skutkový stav byl zjištěn z usnesení státního zástupce, z něhož měl služební funkcionář za prokázané zavinění žalobkyně. Na základě tohoto důkazu ve věci samé rozhodl, přičemž napadené rozhodnutí uvádí, že jiné podklady v prvostupňovém řízení nebylo nutno získávat. Skutečnosti uvedené v usnesení státního zástupce tedy postačovaly ke zjištění stavu věci, o kterém nejsou důvodné

pochybnosti. Tyto skutečnosti ustanovení § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru předpokládá jako důvod pro propuštění příslušníka ze služebního poměru. Služební funkcionář byl oprávněn samostatně posoudit jednání žalobkyně a rozhodnout o jejím propuštění ze služebního poměru bez ohledu na to, že by byl povinen vyčkat rozhodnutí soudu o tom, zda její jednání je trestným činem. Vytýkané jednání se služebnímu funkcionáři jeví jako jednání mající znaky trestného činu. Prvostupňové rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno ve lhůtách uvedených v § 42 odst. 4 zákona o služebním poměru, tedy v dvouměsíční subjektivní a roční objektivní lhůtě. Jednání žalobkyně bylo možné hodnotit jako zavržení hodné a byl jí porušen zákonem chráněný zájem společnosti na řádném výkonu pravomoci orgánu veřejné moci. Žalobkyně se svým jednáním odchýlila od slibu požadovaného chování příslušníka policie ve smyslu v § 17 odst. 3 zákona o služebním poměru, přičemž její jednání bylo nepochybně způsobilé ohrozit dobrou pověst policie.

Soud při ústním jednání rozhodl, že nebude provádět dokazování žalobkyní navrženými důkazy. Vzhledem ke zjištěné nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí (viz níže) by provádění jakéhokoli dokazování nemohlo nijak ovlivnit výsledek řízení, a bylo by tudíž nadbytečné.

V posuzované věci vyšel soud z následně uvedené právní úpravy:

Podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru, ve znění účinném k datu vydání napadeného rozhodnutí, příslušník musí být propuštěn, jestliže porušil služební slib tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru.

Podle § 42 odst. 4 zákona o služebním poměru rozhodnutí o propuštění z důvodů uvedených v odstavci 1 písm. b) až d) a písm. f) a odstavci 3 písm. c) musí být příslušníkovi doručeno do 2 měsíců ode dne, kdy služební funkcionář důvod propuštění zjistil, nejpozději však do 1 roku ode dne, kdy tento důvod vznikl.

Podle § 174 odst. 1 zákona o služebním poměru účastník má právo

- a) nahlížet do spisu a pořizovat si z něj výpisy, navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení, na poskytnutí informací o řízení potřebných k hájení svých práv a oprávněných zájmů, vyjádřit v řízení své stanovisko, klást otázky svědkům a znalcům, a
- b) vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům, ke způsobu jejich zjištění, popřípadě navrhnout jejich doplnění.

Podle § 180 odst. 1 zákona o služebním poměru služební funkcionář je povinen zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí, a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí.

Podle § 180 odst. 2 zákona o služebním poměru důkazem je vše, co může přispět k zjištění skutkového stavu věci, zejména výpovědi a vyjádření účastníka, svědků a jiných osob, doklady a jiné písemnosti nebo záznamy, odborná vyjádření, znalecké posudky, potvrzení, listiny, protokoly o ohledání a pořízená dokumentace skutkového děje.

Podle § 180 odst. 5 zákona o služebním poměru vyskytne-li se v řízení otázka, o které již bylo pravomocně rozhodnuto příslušným orgánem, je služební funkcionář rozhodnutím vázán. Jestliže vydání rozhodnutí závisí na řešení otázky, která nepřísluší služebnímu funkcionáři rozhodnout a která dosud nebyla pravomocně vyřešena, služební funkcionář může

dát příslušnému orgánu podnět k zahájení řízení o dané otázce nebo si o ní může učinit úsudek. Služební funkcionář si nemůže učinit úsudek o osobním stavu příslušníka a o tom, zda byl spáchán trestný čin a kdo za něj odpovídá. Probíhá-li před příslušným orgánem řízení o předběžné otázce, vyčká služební funkcionář jeho výsledku.

Podle § 181 odst. 5 zákona o služebním poměru v odůvodnění služební funkcionář uvede důvody vydání rozhodnutí, z jakých podkladů vycházel při rozhodnutí, jakými úvahami byl veden při jejich hodnocení a při výkladu právních a služebních předpisů, jakož i způsob, jakým se vypořádal s návrhy a námitkami účastníka a s jeho vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Odůvodnění rozhodnutí není třeba, jestliže služební funkcionář vyhoví žádosti účastníka v plném rozsahu.

Podle § 183 zákona o služebním poměru při řízení o propuštění podle § 42 odst. 1 písm. d) (dále jen "zvláštní řízení") je postupováno podle hlav I a II s výjimkou ustanovení § 174 odst. 1 písm. b).

Podle § 184 odst. 2 zákona o služebním poměru prvním úkonem může být doručení rozhodnutí o propuštění, jestliže služební funkcionář uvedený v odstavci 1 zjistil takový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí.

Soud o věci uvážil takto:

Žalobkyni je nutno přisvědčit v tom, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť žalovaný se v něm nevypořádal s celou řadou odvolacích námitek žalobkyně. Přestože ustanovení § 181 odst. 5 zákona o služebním poměru ukládá služebnímu funkcionáři povinnost uvést v odůvodnění rozhodnutí mj. i to, jakým způsobem se vypořádal s námitkami účastníka řízení, soudu nezbyvá než konstatovat, že valná většina námitek uplatněných žalobkyní v odvolání zůstala žalovaným v napadeném rozhodnutí zcela nepovšimnuta. Žalovaný se nijak nevyjádřil k námitce, v níž žalobkyně vytykala správnímu orgánu I. stupně, že ve výroku jeho rozhodnutí není dostatečně určité popsáno protiprávní jednání, jehož se měla dopustit a které bylo důvodem pro její propuštění ze služebního poměru. Konkrétně namítala, že z rozhodnutí není zřejmé, jaké informace měla I. K. poskytovat, ani to, jaký byl obsah kontaktů mezi žalobkyní a dalšími osobami – údajnými členy organizované zločinecké skupiny, takže není možné její jednání nezaměnitelně individualizovat. V rámci námítky nedostatečné identifikace skutku žalobkyně poukazovala rovněž na to, že organizovaná zločinecká skupina, jejíž činnosti se měla dle rozhodnutí správního orgánu I. stupně účastnit, měla „dosud nezjištěným způsobem“ zajišťovat obnovení, případně prodloužení nebo změnu účelu pobytu ve formě pobytového víza pro osoby pocházející z Vietnamu, které sice měly na území ČR povolen pobyt, avšak dlouhodobě se zde nezdržovaly. Ani tento popis vzhledem k užití slovního spojení „dosud nezjištěným způsobem“ dle žalobkyně neumožňuje dostatečnou identifikaci protiprávního jednání, jehož se měla dopustit, nehledě k tomu, že právní úprava obsažená v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, nepodmiňuje prodloužení nebo změnu účelu pobytu ve formě pobytového víza dlouhodobým zdržováním se cizince na území ČR. V souvislosti s námitkou nedostatečné specifikace poskytovaných informací žalobkyně zároveň v odvolání namítala, že bylo její zákonnou povinností plynoucí ze správního řádu, aby I. K. jakožto zástupkyni cizinců - účastníků řízení poskytovala informace o stavu a průběhu řízení, jež se týkaly jejich zmocnitelů. K žádné z těchto odvolacích námitek se však žalovaný v napadeném rozhodnutí nevyjádřil.

V napadeném rozhodnutí rovněž zcela absentuje vypořádání odvolací námitky ohledně porušení § 2 odst. 4 správního řádu, za které žalobkyně považuje odlišné rozhodování správního orgánu ve vztahu k ní (propuštění ze služebního poměru) na straně jedné a ve vztahu k její kolegyni M. J. (rozhodnutí o postavení mimo službu) na straně druhé. Přestože žalobkyně v odvolání namítala, že tímto rozdílným rozhodováním ve skutkově obdobných věcech bylo porušeno její právo na legitimní očekávání, žalovaný se touto odvolací námitkou vůbec nezabýval.

Stranou pozornosti žalovaného zůstala též odvolací námitka, v níž žalobkyně brojila proti tomu, že správní orgán I. stupně nikterak nezdůvodnil, proč uvěřil tvrzení I. K. o poskytnutí úplatku žalobkyni, přestože žalobkyně přijetí úplatku popřela.

Na tomto místě nelze než poukázat na ustálenou judikaturu správních soudů vztahující se k povinnosti odvolacího orgánu vypořádat se přezkoumatelným způsobem se všemi odvolacími námitkami. Již Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 26.2.1993 č.j. 6 A 48/92 - 23 uveřejněném v časopise Správní právo pod č. 27 vyslovil, že „z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, *proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené*, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, *proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené*, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a - v případě rozhodování o relativně neurčité sankci - jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje toliko obecný odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správními, je nepřezkoumatelné, neboť důvody, o něž se výrok opírá, zcela chybějí.“

Soud tedy v projednávané věci shledal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (§ 76 odst. 1 písm. a/ s.ř.s.). Žalobkyně nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí sama v žalobě opakovaně namítala, nicméně k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí by byl soud povinen přihlídnout z úřední povinnosti, tedy i bez výslovné námitky žalobkyně (shodně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9.6.2004, čj. 5 A 157/2002-35, v němž jmenovaný soud dospěl k závěru, že nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí je pojmově spjata se soudním přezkumem takového rozhodnutí. K tomu, aby soud takový závěr učinil, není zapotřebí, aby žalobce nepřezkoumatelnost namítal; dojde-li soud k závěru, že napadené správní rozhodnutí je nepřezkoumatelné, zruší je, aniž by se žalobcovými námitkami musel věcně zabývat).

Žalovaný na námitku porušení § 2 odst. 4 správního řádu poprvé reagoval až v rámci svého vyjádření při ústním jednání soudu ve věci samé. Argumentace, kterou ve vztahu k této odvolací (a zároveň žalobní) námitce uplatnil, však v napadeném rozhodnutí není obsažena. Na tomto místě je nutno zdůraznit, že předmětem soudního přezkumu je zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí správního orgánu jakožto správního aktu, který bezprostředně zasahuje do právní sféry žalobkyně, nikoliv přezkum zákonnosti následných vyjádření žalovaného. Ty jsou pouze procesními úkony správního orgánu učiněnými v rámci řízení před soudem, práv a povinností žalobkyně se nedotýkají a netvoří jeden celek s přezkoumávaným rozhodnutím. Argumenty správního orgánu, které nebyly uplatněny v odůvodnění napadeného rozhodnutí, proto soud při posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí nemůže brát v potaz.

Další podstatnou vadou řízení, kterou žalobkyně napadenému rozhodnutí právem vytýká, je skutečnost, že služební funkcionář si v rozporu s § 180 odst. 1 zákona o služebním

poměru před vydáním rozhodnutí neopatřil potřebné podklady pro rozhodnutí a v důsledku toho nezjistil v potřebném rozsahu skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Skutkový stav, který správní orgán vzal za základ napadeného rozhodnutí, proto nemá oporu ve spise ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je nade vší pochybnost zřejmé, že jediným podkladem, ze kterého správní orgány obou stupňů při rozhodování v dané věci vycházely, bylo usnesení Okresního státního zastupitelství v Ostravě ze dne 29. června 2011 č. SV-6/2011-2 o zahájení trestního stíhání proti žalobkyni. Soud má ve shodě s názorem žalobkyně za to, že uvedené usnesení není samo o sobě dostatečným podkladem pro závěr, že se žalobkyně dopustila porušení služebního slibu zavrženíhodným jednáním, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru, jež je možné kvalifikovat jako důvod pro propuštění ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru. Usnesení o zahájení trestního stíhání proti žalobkyni je procesním úkonem státního zástupce učiněným v rámci trestního řízení, nikoliv však důkazem, jenž by prokazoval, že se žalobkyně dopustila vytýkaného protiprávního jednání.

V souladu s ustálenou judikaturou správních soudů platí, že služební funkcionář je v řízení o propuštění příslušníka policie ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru oprávněn sám posoudit, zda se příslušník dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu, aniž by byl nucen vyčkávat pravomocného ukončení trestního řízení. Zákon o služebním poměru služebnímu funkcionáři umožňuje, ba dokonce ukládá propustit ze služebního poměru takového příslušníka, který porušil služební slib tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru (viz díkce § 42 odst. 1 písm. d/ zákona o služebním poměru „...příslušník *musí být propuštěn*, jestliže“). Služební funkcionář je tedy v souladu se zákonem oprávněn a zároveň i povinen posuzovat, zda vytýkané jednání, jehož se dotýčný příslušník (zde žalobkyně) dopustil, naplňuje všechny čtyři podmínky stanovené zákonem: 1. zda je porušením služebního slibu, 2. zda je zavrženíhodné, 3. zda má znaky trestného činu a 4. zda je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru. Rozhodnout o propuštění příslušníka ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. d/ zákona o služebním poměru lze pouze tehdy, jsou-li všechny tyto čtyři kumulativní podmínky splněny.

Ustanovení § 42 odst. 1 písm. d/ zákona o služebním poměru je speciální právní úpravou ve vztahu k úpravě obsažené v § 180 odst. 5 věty druhé zákona o služebním poměru a opravňuje služebního funkcionáře učinit si při rozhodování o propuštění příslušníka ze služebního poměru úsudek o tom, zda jednání, jehož se příslušník dopustil, má znaky trestného činu. Pokud k takovému závěru služební funkcionář dospěje a v návaznosti na něj rozhodne o propuštění příslušníka ze služebního poměru, nejedná se o porušení presumpce neviny, neboť tento závěr je omezen toliko na řízení ve věci služebního poměru. Rozhodnutí služebního funkcionáře není odsuzujícím rozhodnutím, jímž by byl příslušník uznán vinným spácháním trestného činu. Jinak řečeno, nejedná se o rozhodnutí o vině a trestu za spáchání trestného činu, které je oprávněn vydat toliko soud

Podle § 184 odst. 2 zákona o služebním poměru prvním úkonem učiněným vůči policistovi při řízení o jeho propuštění podle § 42 odst. 1 písm. d) téhož zákona může být doručení rozhodnutí o propuštění. Podmínkou takového postupu je však dle § 184 odst. 2 zákona o služebním poměru řádné zjištění skutkového stavu věci v potřebném rozsahu, slovy zákona „zjištění takového stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro rozhodnutí.“ K náležitému posouzení charakteru jednání, jež bylo

žalobkyni kladeno vinu, tedy byla nezbytně nutná skutková zjištění ohledně tohoto jednání, vycházející z relevantních důkazů. Jak již bylo soudem uvedeno shora, za takový důkaz nelze považovat samotné usnesení o zahájení trestního stíhání proti žalobkyni. V odůvodnění tohoto usnesení je nicméně odkazováno na „skutečné“ důkazy, ze kterých mohl a měl v dané věci služební funkcionář příslušná skutková zjištění čerpat (protokol o výpovědi I. K., přepis záznamu odposlechu a telekomunikačního provozu provedený v souladu s § 88 odst. 1 trestního řádu). Z obsahu správního spisu vedeného v dané věci, jakož i z odůvodnění napadeného rozhodnutí však vyplývá, že služební orgány obou stupňů tyto (ani žádné jiné) důkazy v řízení o propuštění žalobkyně ze služebního poměru procesně stanoveným způsobem neprováděly a namísto toho nepřipustně vyšly pouze z odůvodnění usnesení státního zástupce o zahájení trestního stíhání proti žalobkyni. Skutkové závěry žalovaného ohledně jednání, které je žalobkyni kladeno za vinu a které bylo důvodem jejího propuštění ze služebního poměru, tak zcela postrádají oporu ve spise.

Na tomto místě soud pouze na okraj uvádí, že nesdílí blíže nezdůvodněný názor žalobkyně o nepoužitelnosti důkazů, které byly provedeny v rámci trestního řízení, v řízení o propuštění příslušníka podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru. Jestliže se jedná o důkazy pořízené v souladu s trestním řádem, které mohou přispět k zjištění skutkového stavu věci, je služební funkcionář v souladu s § 180 odst. 2 zákona o služebním poměru oprávněn čerpat relevantní skutková zjištění i z těchto důkazů. Podmínkou toho ovšem je, že se s nimi sám seznámí (provede je) a následně je ve svém rozhodnutí náležitě posoudí v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů, což se v projednávané věci nestalo.

K námitce žalobkyně, že jí byla upřena možnost účasti na provádění důkazů mimo ústní jednání, protože neměla možnost účastnit se provádění listinných důkazů ani důkazů výslechy svědků, lze uvést pouze jediné – žádné dokazování, ať již listinami či výslechy svědků, služebním funkcionářem v souzené věci prováděno nebylo, a proto se jej žalobkyně nemohla ani účastnit. Toho si je ostatně žalobkyně sama dobře vědoma, neboť na jiném místě žaloby brojí proti tomu, že v rámci řízení nebyly nikdy provedeny důkazy listinami, ze kterých žalovaný vycházel, a že jediným důkazním prostředkem, ze kterého žalovaný vycházel, je toliko usnesení o zahájení trestního řízení, navíc neprovedené v řízení jako listinný důkaz.

Námitkám žalobkyně o nedodržení zákonem stanovené objektivní a subjektivní lhůty pro vydání rozhodnutí o jejím propuštění ze služebního poměru nelze přisvědčit. Pokud jde o běh subjektivní dvouměsíční lhůty běžící ode dne, kdy služební funkcionář důvod propuštění zjistil, žalobkyně pouze hypoteticky tvrdí, že se služební funkcionář mohl o jejím jednání zakládajícím důvod pro propuštění dozvědět (zjistit jej) ještě před vydáním usnesení o zahájení trestního stíhání, aniž by označila skutečnosti nasvědčující této hypotéze a označila důkazy k jejich prokázání. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je naopak zřejmé, že služební funkcionář při rozhodování v dané věci vycházel výhradně z usnesení státního zástupce o zahájení trestního stíhání proti žalobkyni, které mu bylo doručeno dne 4.7.2011. Co se týče objektivní jednorocní lhůty, sama žalobkyně připouští, že tato lhůta počíná běžet od okamžiku, kdy skončilo jednání, jež by bylo důvodem propuštění příslušníka. Dle rozhodnutí služebního funkcionáře se žalobkyně měla vytýkaného jednání dopouštět v období od června 2010 do 31.12.2010. Okamžik ukončení protiprávního jednání žalobkyně je tedy v rozhodnutí stanoven naprosto konkrétně, a vzhledem k datu vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně je zřejmé, že jednorocní lhůta byla zachována. Tvzení žalobkyně, že „nelze vyloučit, že roční objektivní lhůta v okamžiku doručení rozhodnutí žalobkyni již marně uplynula“, je tak pouze ničím neodůvodněnou spekulací.

Soud považuje za potřebné dodat, že se neztotožňuje s požadavkem žalobkyně na prokazování toho, zda vůbec má Policie ČR dobrou pověst. Dobrá pověst policejního sboru pramení z povahy obtížných úkolů, které podle zákona policie plní a které mají celospolečenský význam, jako je ochrana bezpečnosti osob a majetku, zajišťování veřejného pořádku, boj proti terorismu, odhalování trestných činů, zajišťování ochrany státních hranic a další. Na existenci dobré pověsti Policie ČR nemohou nic změnit ani ojedinělé excesy v podobě protiprávních jednání, kterých se v minulosti někteří její příslušníci dopustili.

Z důvodů popsaných shora soudu nezbylo než napadené rozhodnutí rozsudkem zrušit pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. a/ s.ř.s.) a dále proto, že skutkový stav, který správní orgán vzal za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spise (§ 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.). V souladu s § 78 odst. 4 s.ř.s. soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení.

Soud závěrem dodává, že se nezabýval hmotněprávními námitkami, jimž žalobkyně brojila proti právnímu posouzení jí vytykaného jednání žalovaným, neboť by to za daného stavu bylo předčasné. Žalovaný, popř. správní orgán I. stupně musí nejprve provést důkazy, s jejichž pomocí řádně zjistí skutkový stav věci. V novém rozhodnutí ve věci samé se pak žalovaný neopomene dostatečně určitým a srozumitelným způsobem vypořádat se všemi odvolacími námitkami žalobkyně. Teprve až bude rozhodnutí odvolacího orgánu náležitě odůvodněno, bude soud moci přikročit k přezkumu zákonnosti meritorního posouzení věci správním orgánem.

Ve druhém výroku tohoto rozsudku přiznal soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. žalobkyni, která měla ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Náklady, které žalobkyni v řízení vznikly, jsou tvořeny zaplaceným soudním poplatkem ve výši 3.000,- Kč a náklady souvisejícími s právním zastoupením žalobkyně advokátem, které jsou tvořeny těmito položkami: a/ odměnou za právní zastoupení žalobkyně advokátem, a to za celkem tři úkony právní služby (převzetí zastoupení, sepsání žaloby, účast při jednání soudu), přičemž sazba odměny za první dva úkony provedené do 31.12.2012 činí dle advokátního tarifu - vyhlášky č. 177/1996 Sb., 2.100,- Kč (§ 7, § 9 odst. 3 písm. f/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1.9.2006) a sazba odměny za účast při jednání soudu konaném dne 10.12.2014 činí 3.100,- Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1.1.2013), b/ třemi paušálními částkami ve výši 300,- Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1.9.2006), c/ cestovným advokáta ve výši 2.559,- Kč za jízdu z Brna do Prahy a zpět, celkem 410 km vozidlem Kia Sorento reg. zn. 8B42802 při náhradě 3,70 Kč/1 km, průměrné spotřebě vozidla na 100 km dle technického průkazu ve výši 7,06 litru nafty a při průměrné ceně pohonných hmot 36,- Kč za litr (dle vyhl. č. 435/2013 Sb., a podle § 13 odst. 4 vyhl. č. 177/1996 Sb.), d/ náhradou za promeškaný čas advokáta za cestu k jednání u soudu a zpět v trvání 10 půlhodin á 100,-Kč, celkem tedy 1.000,-Kč (§ 14 odst. 1, 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.), e/ částkou 2.469,40 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Celková výše nákladů, které žalobkyni v tomto řízení vznikly, tak činí 17.228,40 Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení v této výši, a to ve stanovené lhůtě k rukám právního zástupce žalobce advokáta JUDr. Radka Ondruše (§ 149 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s.).

Soud nepřiznal žalobkyni jí požadované náklady řízení spočívající v odměně advokáta za další úkon právní služby, kterým měla být další porada advokáta se žalobkyní přesahující

jednu hodinu, a dále náklady tvořené cestovními náhradami advokáta a náhradou za promeškaný čas v souvislosti s touto poradou, neboť žalobkyně uskutečnění tohoto úkonu právní služby ničím nedoložila. Soud nepřiznal žalobkyni ani navýšení odměny za sepsání žaloby na trojnásobek, protože se dle názoru soudu nejednalo o mimořádně obtížný úkon právní služby ve smyslu § 12 odst. 1 advokátního tarifu, u kterého jedině by takové navýšení přicházelo v úvahu.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 10. prosince 2014

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Lucie Horáková